

saa at Ulykken her ikke er bleven saa stor som derovre.

Ordføreren (Blem): Jeg skal begynde med at udtale min Tak og Paaskønnelse til den højtærede Minister for hans velvillige Udtalelser lige overfor de Krav, der have været fremførte her fra Finansudvalgets Side. Men særlig vil jeg paa den Landsdels Vegne, jeg repræsenterer, sige Tak for Udtalelserne af Sympati og Løfterne om Støtte efter velvilligste Overvejelse til at afhjælpe den Nød, der er derovre, navnlig ved Istandsættelsen af vore Havne. Under det andet Spørgsmaal, som blev rejst af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), om ikke Staten i et Tilfælde som dette ogsaa burde træde hjælpende til, hvor det drejer sig om et Tab af Baade og Redskaber eller Tab af Ejendele, bortskyllede Skure, Røgerier o. lign., skal jeg hertil sige, at jeg takker for den Sympati, der er bleven udtalt fra denne Side, men jeg kender jo ogsaa af praktisk Erfaring, da jeg har været Medlem af dette Ting i 24 Aar, hvorledes Ministeren og Tinget pleje at stille sig i slige Tilfælde. Første Gang jeg saa et Andragende fra skadelidte ved en stor Stormskade, var vist i 1885. Da androg man om, at Staten vilde hjælpe paa Tabene, navnlig af Baade og Redskaber, fordi man den Gang ikke havde den Assurance for disse, som man senere fik. Men der er blevet sagt nej til Statstilskud, og der er ogsaa senere altid svaret nej paa Andragender af denne Art, ogsaa naar der har været Tale om Skade, sket ved Hagl, saaledes for nogle Aar siden paa Falster og Sydsjælland, eller Skade paa Hus og Hjem for 2 Aar siden; dertil kunde Lovgivningsmagten ikke direkte give Tilskud, thi saadan Skade kunde man assurere sig imod. Saaledes ere mine Erfaringer fra dette Ting. Man er da hidtil altid gaaet den Vej at hjælpe ved privat Indsamling, og det er hidtil ogsaa lykkedes, idet man i slige Kalamiteter aldrig forgæves har paakaldt Godgørenheden og Frivillighedens Hjælp. Ja, vi have endog set, at efter Stormfloden den 13. November 1872 kom der mange flere Penge ind end nødvendigt til Dækning af hele Skaden. Jeg tror derfor, at det er rigtigt at holde paa at gaa den Vej at paakalde Godgørenhedens Hjælp, og jeg tror ogsaa, at der er saa meget Hjerte for de Landsdele, hvor Befolkningen lider saadan Skade, at det her skal lykkes at afhjælpe det lidte Tab. Kommer man ind paa, at Staten skal

hjælpe overalt, er jeg bange for, at det vil blive forgæves, naar man paakalder det private Initiativ, der vil da blive svaret: Gaa til Staten, den tager alt, lad bare være med at forsikre, Staten hjælper alligevel. Hvorvel jeg meget gerne vilde have, at Staten skulde hjælpe i større Grad end hidtil, nærer jeg dog, efter hvad jeg kender til dette Tings hidtilværende Standpunkt, ikke noget Haab om, at Staten vil træde til overfor disse Tab paa Baade og Redskaber, og jeg tror ogsaa, at man ikke forgæves vil paakalde en privat Indsamling.

En anden Ting er det med Hensyn til demolerede Havne; der have vi fast Grund under Fødderne. Ved den Art Kalamiteter har Staten traadt til, sidste Gang overfor Gilleleje og Anholt ved Julestormen. Derfor har jeg ogsaa her paakaldt Statshjælp, og jeg udtaler min Tak til den højtærede Minister, fordi han i dette Tilfælde vil gøre sit til at bringe denne Hjælp. Hvorvidt det vil blive det hele, som jeg ønsker, eller største Delen, kan man saa nærmere forhandle om, naar Sagen kommer for. Ved Baadehavnene er det jo saa, at Staten har laant Penge og har taget Prioritet i dem, saaledes at alle Havnens Indtægter skulle gaa i Statskassen, men saa maa Staten ogsaa træde hjælpende til, da de jo ikke kunne optage Laan andetsteds, idet de ingen Indtægt have til at betale Renter og Afdrag med, naar Staten har Ret til at tage det alt sammen i Afdrag. Saa er der jo Skibshavnene, der ogsaa have lidt meget, Trafikhavnene ved Allinge, Svaneke, til Dels Hasle og Neksø. Der stille Forholdene sig noget anderledes end med Baadehavnene, fordi disse kommunale Havne altid have bedre Raad til at klare sig end de smaa Fiskerlejer, men ogsaa her haaber jeg paa Statens Støtte alligevel, f. Eks. ved rentefri Laan en Tid. Men det maa nærmere forhandles, naar Andragender komme derovre fra, byggede paa nøjagtige faktiske Oplysninger og Vurderinger, der vel snart ville komme frem, da, som jeg nævnedes i Gaar, Vandbygningsvæsenets Ingeniør, Hummel, der i mange Aar har haft Tilsynet med disse Havne og kender dem godt, er derovre og i denne Uge kan ventes tilbage efter at have besigtiget disse Havne; han vil da kunne afgive sit Skøn over, hvad det vil koste at faa dem udbedrede.

Jeg skal dernæst lige sige et Par Ord til de ærede Forslagsstillere, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og det ærede Medlem for Fakse (Anton Jensen). Om